Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 11 | **Puck, środa, dnia 23 marca 1927 r.** | **Rok 1**

Treść:

59.

Ustawa Karna Skarbowa
z dnia 2 sierpnia 1926 r.

Część I.

O przestępstwach i karach.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Zakres stosowania ustawy.

Art. 1. Według zasad niniejszej ustawy ulegają ukaraniu przestępstwa, polegające na naruszeniu przepisów w przedmiocie:

1) opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą;
2) monopolu tytoniowego;
3) monopolu spirytusowego oraz opodatkowania kwasu octowego i drożdży prasowanych;
4) monopolu solnego;
5) monopolu zapałczanego oraz opodatkowania zapalniczek;
6) państwowej wyłączności loterji;
7) podatku (akcyzy) od piwa;
8) podatku od wina i miodu syconego;
9) podatku od cukru;
10) podatku od olejów mineralnych i przetworów z nich (t. zw. przetwory naftowe);
11) podatku od węgla;
12) podatku od kart do gry;
13) wyrobu, sprzedaży i używania sztucznych substancyj słodkich (sacharyny);
14) patentów akcyzowych;
15) obrotu towarowego z Wolnem Miastem Gdańskiem.

Art. 2. Zawarte w powszechnych ustawach karanych ogólne przepisy prawa karnego materialnego mają o tyle zastosowanie do przestępstw, karanych według niniejszej ustawy, o ile ta nie stanowi inaczej.

Art. 3. Ustawa niniejsza znajduje również zastosowanie do przestępstw, popełnionych na szkodę Skarbu Polskiego poza granicami Państwa, zarówno przez obywateli polskich, jak i cudzoziemców, jeżeli chodzi o przestępstwa, polegające na uszczupleniu dochodu skarbowego, albo na naruszeniu wydanego w stosunku do zagranicy lub Wolnego Miasta Gdańska zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towarów, i jeżeli umowy, zawarte z innemi państwami lub Wolnem Miastem Gdańskiem, inaczej nie stanowią.

Art. 4. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się również do osób, podlegających sądownictwu wojskowemu.

O rodzajach winy.

Art. 5. Przestępstwa ulegają karze nietylko w wypadkach winy umyślnej, lecz także winy nieumyślnej, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 6. Wszyscy uczestnicy przestępstw, a w tej liczbie podżegacze i pomocnicy, ulegają karze według przepisów, stosujących się do przestępstw, popełnionych przez sprawcę.

Art. 7. Kto bez uprzedniego porozumienia się z uczestnikiem przestępstwa świadomie udziela mu pomocy, by go uchronić od kary, albo przedmiot, pochodzący z przestępstwa, świadomie nabywa, pozbywa, przechowuje, transportuje, albo w jakikolwiek sposób świadomie ciągnie zysk z przestępstwa, ulega karze według przepisu, stosującego się do uczestników przestępstwa, z tem jednak zastrzeżeniem, że karę wymierza się tylko w stosunku do tej części przedmiotu, której czyn ten dotyczy.

Art. 8. Usiłowanie ulega karze, o ile szczególny przepis karno-skarbowy inaczej nie postanawia, jednak tylko wówczas, jeśli przestępstwo, popełnione z winy umyślnej, polega na uszczupleniu dochodu skarbowego, albo na naruszeniu wydanego w stosunku do zagranicy lub Wolnego Miasta Gdańska zakazu przywozu, wywozu lub

przewozu towaru. Karę wymierza się według przepisu, stosującego się do dokonanego przestępstwa.

Art. 9. Przestępca nie ulega karze, jeśli w wypadku przestępstwa, polegającego wyłącznie na uszczupleniu dochodu skarbowego, nie będąc skądinąd bezpośrednio zagrożony wykryciem, doniesie o niem władzy skarbowej, powołanej do ścigania przestępstwa, zanim ona o niem się dowie, i złoży całą uszczuploną należność w terminie, oznaczonym przez władze, oraz wymieni wszystkich wspólników (art. 6 i 7), jeśli przestępstwo popełniło dwie lub więcej osób.

O karach w ogólności.

Art. 10. Rodzaje kar za przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie, są następujące:

1) kara majątkowa:
   a) kara pieniężna,
   b) kara konfiskaty (przepadku) przedmiotu przestępstwa,
2) kara pozbawienia wolności.

Art. 11. Orzeczenie kary nie uwalnia skazanego od obowiązku złożenia uszczuplonej należności w trybie postępowania administracyjno-skarbowego.

Art. 12. W postępowaniu karnem nie orzeka się utraty udzielonego przez władzę skarbową upoważnienia przemysłowego lub handlowego, lecz odebranie tegoż następuje w zwykłej drodze administracyjnej stosownie do obowiązujących przepisów.

Jeżeliby jednak odebranie takiego upoważnienia miało być następstwem dopuszczenia się przestępstwa, karanego w myśl niniejszej ustawy, wówczas orzec je można dopiero po prawomocnem skazaniu.

O karze pieniężnej w szczególności

Art. 13. Kar pieniężnych, ustanowionych w wielokrotności podatku lub opłaty wartości przedmiotu, ceny monopolowej przedmiotu i t. d. nie można wymierzać poniżej 10-ciu zł, choćby ustanowiona wielokrotność kwoty tej nie dosięgała.

Jeśli podstawę wielokrotności da się oznaczyć tylko w przybliżeniu, oblicza się karę pieniężną według tak ustalonej podstawy przy zastosowaniu postanowień ustępu I-go niniejszego artykułu.

Jeśli jednak podstawy wielokrotności nawet w przybliżeniu nie da się oznaczyć, wówczas wymierza się karę w kwocie stosownej do zbadanych okoliczności, jednak nie niżej 20-tu zł i nie wyżej 2000 zł.

Art. 14. Jeśli podstawą oznaczenia kary pieniężnej jest podatek lub inna opłata państwowa, a łącznie z tym podatkiem (opłatą) pobierany jest dodatek na rzecz związków komunalnych, wówczas za podstawę oznaczenia kary przyjmuje się podatek (opłatę) wraz z dodatkiem.

Art. 15. Jeśli podstawą oznaczenia kary pieniężnej jest wartość przedmiotu przestępstwa, to wartość tę przyjmuje się przy przedmiotach monopolowych według cen monopolowych, zaś jako wartość innych przedmiotów przyjmuje się według uznania władzy albo cenę, wykazaną wiarogodnemi dokumentami handlowemi z miejsca pochodzenia przedmiotu przestępstwa, albo w braku takich dokumentów cenę według oszacowania, dokonanego na podstawie cen na najbliższym rynku handlowym albo wreszcie cenę sprzedaży przedmiotu, o ile sprzedaż nastąpiła przed orzeczeniem kary.

W wypadkach oszacowania miarodajna będzie cena w czasie popełnienia przestępstwa przy uwzględnieniu ówczesnego stanu przedmiotu.

Art. 16. Kary pieniężne wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

O karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa.

Art. 17. Przez karę konfiskaty przedmiotu przestępstwa rozumie się konfiskatę nietylko samego przedmiotu, ale również jego koniecznego opakowania oraz tego wszystkiego, co z nim zmieszano lub też w ten sposób połączono, że bez uszczerbku dla przedmiotu przestępstwa odłączyć się nie da.

Art. 18. W wypadkach fabrykacji przedmiotów, podlegających opłacie lub stanowiących przedmiot monopolu państwowego w przedsiębiorstwach tajnie prowadzonych, orzeka się, obok konfiskaty przedmiotów przestępstwa, również konfiskatę maszyn, narzędzi i materjałów, służących do popełnienia przestępstwa.

Art. 19. Jeśli przedmiotu przestępstwa nie zdołano ująć, albo jego konfiskaty ze względu na słuszne roszczenia osób 3-ch orzec nie można, wówczas zamiast konfiskaty orzeka się obok kary pieniężnej, przewidzianej za dane przestępstwo, dodatkową karę pieniężną w stosunku do ilości i wartości przedmiotu, określonej dokładnie lub w przybliżeniu, ewentl. na zasadach art. 13 ust. 3.

O zmianie kary pieniężnej na areszt.

Art. 20. Karę pieniężną zamienia się w wypadkach określonych w art. 21 na areszt zastępczy, licząc po 20 zł za jeden dzień. Władza orzekająca może według słusznego swego uznania przy uwzględnieniu wszystkich towarzyszących okoliczności ustanowioną wyżej normę zamiany odpowiednio zmienić celem skrócenia aresztu, gdyby dłuższe trwanie aresztu mogło zachwiać egzystencję gospodarczą skazanego, albo też gdyby zachodziły inne okoliczności, zasługujące na szczególne uwzględnienie. Kara aresztu zastępczego nie może przekroczyć 2-ch lat i nie może być niższa, niż 24 godziny.

Art. 21. Karę aresztu zastępczego wykonywa się w następujących wypadkach:

1) jeśli ściągnięcie kary pieniężnej z majątku i dochodów skazanego i odpowiedzialnego okazało się niemożliwem;

2) jeśli przeprowadzenie ściągnięcia wymagałoby nieproporcjonalnie długiego czasu w stosunku do orzeczonej kary, a zwłaszcza gdyby ściągnięcie nieznacznej kary pieniężnej dało się uskutecznić jedynie drogą przymusowej sprzedaży nieruchomości;

3) jeśli ściągnięcie kary pieniężnej pozbawiłoby skazanego, wzgl. jego rodzinę, środków utrzymania.

O wymiarze kar w razie zbiegu przestępstw.

Art. 22. W razie zbiegu przestępstw, ulegających ukaraniu według niniejszej ustawy, wymierza się karę pieniężną i kofiskatę przedmiotu za

każde przestępstwo osobno, niezależnie od kary pieniężnej i konfiskaty, wymierzonej za inne pozostające w zbiegu przestępstwa. To samo ma zastosowanie do przestępstw, ulegających ukaraniu według niniejszej ustawy, także w razie ich zbiegu z przestępstwami, ulegającemi ukaraniu według powszechnej lub innej ustawy karnej. Wymiar kary pieniężnej (grzywny) za przestępstwa, ulegające ukaraniu według niniejszej ustawy, nie ma wpływu na wymiar kary za pozostające w zbiegu przestępstwa, ulegające ukaraniu według powszechnej lub innej ustwy karnej.

Postanowienia poprzedniego ustępu co do kary pieniężnej mają zastosowanie również w wypadku, gdy jednem działaniem popełniono dwa lub więcej przestępstw (zbieg jednoczynowy).

O wymiarze kar w razie okoliczności obciążających.

Art. 23. Karę, ustanowioną w wielokrotności stałej, można w wypadkach powtarzania tego samego przestępstwa lub też innych obciążających okoliczności wymierzać w podwyższonych wielokrotnościach, jednakże nie powyżej podwójnej stałej wielokrotności.

Natomiast przy karach, ustanowionych w wielokrotnościach skalowych, dopuszczalne jest stopniowanie kary w granicach ustanowionej skali.

Art. 24. Kto po dwukrotnem odcierpieniu kary za przestępstwo, podlegające niniejszej ustawie, dopuszcza się przestępstwa takiego w ciągu pięciu lat, licząc od pierwszego ukarania, ulega, jeśli popełnił je z winy umyślnej, obok kar, przewidzianych za odnośne przestępstwo, nadto karze aresztu od tygodnia do sześciu miesięcy, o ile przepis szczególny nie ustanawia za powrót do przestępstwa surowszej kary; przez odcierpienie kary rozumie się w tym wypadku również zapłacenie kary pieniężnej w drodze dobrowolnego poddania się karze (art. 176 i nast.).

Art. 25. Jeśli przestępstwa dopuszczono się w sposób zawodowy, przestępca, choćby za poprzednie dwa przestępstwa kary jeszcze nie odcierpiał, lub choćby wszystkie trzy przestępstwa były przedmiotem łącznego rozstrzygnięcia, ulega obok kar, przewidzianych za to przestępstwo, nadto karze aresztu od tygodnia do roku.

Art. 26. Postanowienia obu poprzednich artykułów mają zastosowanie jedynie do powtarzania przestępstw, polegających na uszczupleniu dochodu skarbowego, albo na naruszeniu wydanego w stosunku do zagranicy lub Wolnego Miasta Gdańska zakazu przywozu, wywozu lub przewozu; nie mają natomiast zastosowania do innych przestępstw, a w szczególności porządkowych.

Za porządkowe uważa się przestępstwa, zagrożone karą pieniężną porządkową.

Art. 27. Jeśli trzy lub więcej osób, działających w porozumieniu, łączy się z sobą w celu równoczesnego popełnienia jednego i tego samego przestępstwa, czy też więcej przestępstw, można, zaś w wypadku naruszenia przepisów, wymienionych w art. 1 pod L. L. 1 i 15 należy, wymierzyć obok kar, przewidzianych za odnośne przestępstwa, nadto karę aresztu od tygodnia do 6-ciu miesięcy, a w wypadku naruszenia przepisów, wymienionych w art. 1 pod L. L. 1 i 15 — aż do 1 roku. Przepis ten nie ma zastosowania w tych wypadkach, w których powszechne ustawy karne przewidują za czyn tego rodzaju surowsze kary.

Art. 28. Kto przy popełnieniu przestępstwa zaopatrzony był w broń lub inne narzędzie celem zagrożenia osobistemu bezpieczeństwu organów władzy, powołanych do przeciwdziałania przestępstwu, ulega obok kar, przewidzianych za to przestępstwo, nadto karze aresztu do 6-ciu miesięcy. W wypadku naruszenia przepisów, wymienionych w art. 1 pod L. L. 1 i 15, może być ta kara podwyższona do 1-go roku.

Art. 29. Jeśli sprawca miał zapewnioną ze strony 3-ej korzyść z przestępstwa nawet na wypadek nieudania się tegoż, lub też zapewnione miał pokrycie strat, szkód i kosztów, z popełnienia wynikłych, ulega obok kar, przewidzianych za te przestępstwa, nadto karze aresztu od 2—6 tygodni.

Osoba zaś, która względem sprawcy zobowiązanie takie zaciągnęła, ulega, obok kar za udział w przestępstwie, także karze aresztu od 2—6 miesięcy.

Jeśli wynikłe z przestępstwa straty i szkody ponieść miała spółka, zawiązana przez 2 lub więcej osób do stałego popełniania pewnego rodzaju przestępstw, ulega każdy ze wspólników, obok kar za udział w przestępstwie, nadto karze więzienia do 3-ch lat, o ile inne przepisy nie przewidują za to surowszej kary.

O zbiegu kar.

Art. 30. W przypadku zbiegu kar pozbawienia wolności (także kar z art. 24—29) stosuje się przepisy powszechnego prawa karnego w przedmiocie łączenia kar na wypadek zbiegu przestępstw.

O nadzwyczajnem łagodzeniu kary.

Art. 31. Jeżeli zachodzą wyjątkowo ważne okoliczności łagodzące, można karę pieniężną i karę pozbawienia wolności wymierzyć poniżej najniższego wymiaru, przewidzianego w ustawie.

Z tych samych powodów można również karę konfiskaty zastosować tylko do części przedmiotu przestępstwa lub wcale kary tej nie wymierzać; przepis ten nie znajduje jednak zastosowania wtedy, jeśli chodzi o przedmiot, którego zwrot byłby naruszeniem zakazów ustawowych.

Art. 32. Przepisy prawa karnego powszechnego w przedmiocie, unormowanym w poprzednim art., oraz przedmiocie zawieszenia kary nie mają zastosowania do przestępstw, karanych według niniejszej ustawy.

O odpowiedzialności osób trzecich.

Art. 33. Na osobę, w której zastępstwie skazany kierował przedsiębiorstwem przemysłowem lub handlowem, albo załatwiał inne jej interesy, nałożyć można odpowiedzialność za wymierzone skazanemu kary pieniężne i koszty postępowania karnego.

Nałożenie takiej odpowiedzialności ma ten skutek, że z majątku odpowiedzialnego ściągnąć można karę pieniężną i koszty postępowania o tyle, o ile ich nie ściągnięto w całości lub przynajmniej w części od skazanego stosowie do art. 21.

Art. 34. Określoną w art. 33 odpowiedzialność nakłada się, jesli istnieją łącznie następujące 3 warunki:

1) że przestępstwo popełniono w związku z wykonywaniem czynności, określonych w art. 33.

2) że przestępstwo polega na uszczupleniu dochodu skarbowego albo na naruszeniu zakazu przywozu, wywozu i przewozu towaru, wydanego w stosunku do zagranicy lub Wolnego Miasta Gdańska;

3) że osoba, w której zastępstwie skazany załatwiał interesy, osiągnęła choćby bezwiednie korzyść z przestępstwa, albo też w wypadku usiłowania przestępstwa korzyść tę byłaby osiągnęła, gdyby przestępstwo zostało dokonane.

Art. 35. Przy zaistnieniu warunków, określonych w poprzedniem art. pod 2) i 3), nałożyć też można odpowiedzialność na głowę rodziny z powodu przestępstw, popełnionych przez żyjącego we wspólności małżeńskiej małżonka lub innych członków rodziny w związku z wykonywaniem interesów, przez głowę rodziny wyraźnie zleconych, lub zwykle w jej zastępstwie wykonywanych.

Art. 36. Jeżeli zachodzą warunki, w art. 33 i 34 wyszczególnione, można nałożyć odpowiedzialność tak na osobę prawniczą, jak również na kilka osób za jedno i to samo przestępstwo, a to na każdą z tych osób w takiem zakresie, w jakim istnieją warunki, uzasadniające odpowiedzialność; można również orzec odpowiedzialność solidarną, jeśli nie da się ściśle ustalić udziału poszczególnych odpowiedzialnych w korzyści, osiągniętej z przestępstwa, lub ustalenie takie wymagałoby niestosunkowo znacznej straty czasu lub niestosunkowo znacznych kosztów.

W razie skazania więcej osób za jedno i to samo przestępstwo, nie można na żadną z tych osób poza wymierzoną jej karą nałożyć odpowiedzialności za kary pieniężne i koszty postępowania, nałożone na to samo przestępstwo innym skazanym.

Oskarżonego (obwinionego) uniewinnionego można uznać za odpowiedzialnego w charakterze osoby 3-ciej.

Art. 37. Z powodów, zasługujących na uwzględnienie, może władza orzekająca zaniechać w całości lub w części nałożenia odpowiedzialności, a natomiast orzec wykonanie na skazanym, w miarę nieściągnętej kary pieniężnej, kary aresztu zastępczego. Należy w szczególności uwzględnić w miarę możności rozmiar korzyści, płynącej z przestępstwa, oraz stosunki majątkowe odpowiedzialnego.

Art. 38. W wypadku śmierci skazanego lub odpowiedzialnego przed uprawomocnieniem się wyroku, wzgl. orzeczenia karnego, odpowiedzialność gaśnie.

Art. 39. Nie ulegają odpowiedzialności w charakterze osób 3-ch osoby nieletne lub zostające pod kuratelą.

O przedawnieniu.

Art. 40. Przedawnienie ścigania następuje, jeśli od dnia popełnienia przestępstwa upłynął okres:

1) trzechletni przy przestępstwach, polegających na uszczupleniu dochodu Skarbu Państwa, lub naruszeniu zakazu przywozu, wywozu lub przewozu;

2) jednoroczny przy innych przestępstwach, jeśli w tym czasie ani władza sądowa, ani skarbowa nie wdrożyły postępowania karnego.

Art. 41. Mimo wdrożonego już postępowania nie można w żadnej instancji wydać ani wyroku skazującego, ani skazującego orzeczenia karnego, jeśli od dnia popełnienia przestępstwa upłynęły podwójne czasokresy, określone w poprzednim art. dla przedawnienia ścigania.

Art. 42. Również mimo wydanego wyroku lub orzeczenia kara nie może być wykonana, jeśli przed upływem podwójnych czasokresów, określonych w art. 40, licząc od dnia wydania wyroku lub orzeczenia, nie rozpoczęto wykonania kary.

W tym wypadku gaśnie też odpowiedzialność w charakterze osoby 3-ej, chyba że kary nie wykonano z powodu nieobecności skazanego w kraju.

Art. 43. Poza postanowieniami art. 40—42 przedawnienie ani nie zależy od żadnych innych warunków, ani nie ulega zawieszeniu (wstrzymaniu) lub przerwie z innych powodów.

O umorzeniu kar w razie śmierci przestępcy.

Art. 44. Śmierć przestępcy umarza wszelkie kary, jednak kara pieniężna obciąża spadek po nim w razie śmierci skazanego po uprawomocnieniu się wyroku.

Konfiskata przedmiotu przestępstwa nastąpi mimo śmierci przestępcy.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

60.

Okólnik w sprawie ścigania przestępstw karno-skarbowych.

Do
Pp. Burmistrzów w Pucku i Gdyni, pp. Wójtów, Sołtysów, Przełożonych obsz. dw., Powiatowej Komendy Policji Państw. i Posterunków Policji Państwowej.

W myśl art. 147 ustawy karno-skarbowej z dnia 2. VIII. 1926 r. (Dz. U. R. P. nr. 105 poz. 609 rok 1926) obowiązującej od dnia 1. I. 1927 r. przy wykrywaniu i ściganiu przestępstw skarbowych są powołane do współdziałania z władzą skarbową i jej organami zastępczo i pomocniczo również Policja Państwowa i inne władze tak państwowe jak również samorządowe oraz ich organa. Celem przeprowadzenia sprawnego współdziałania z władzą skarbową i energicznego a właściwego stosowania powyższej ustawy, zwracam uwagę, że według art. 1 ustawy tej, zakres zastosowania jej obejmuje naruszenie przepisów w przedmiecie:

1) opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą,
2) monopolu tytoniowego,
3) monopolu spirytusowego oraz opodatkowania kwasu octowego i drożdży prasowanych,
4) monopolu solnego,
5) monopolu zapałczanego oraz opodatkowania zapalniczek,
6) państwowej wyłączności loterji,
7) podatku (akcyzy) od piwa,
8) podatku od wina i miodu syconego,
9) podatku od cukru,

10) podatku od olejów mineralnych i przetworów z nich (t. zw. przetwory naftowe),
11) podatku od węgla,
12) podatku od kart do gry,
13) wyrobu, sprzedaży i używania sztucznych substancyj słodkich (sacharyny),
14) patentów akcyzowych,
15) obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem.

Wymieniony pod punktem 11 podatek od węgla dotąd nie obowiązuje i obecnie nie wchodzi jeszcze w rachubę.

Przy stosowaniu ustawy należy przedewszystkiem zaznajomić się dokładnie z postanowieniami ustawy, które określają te zarządzenia jakie należy stosować samodzielnie, aby zabezpieczyć późniejsze postępowanie karne. Przedewszystkiem zwracam uwagę funkcjonarjuszów Policji Państwowej na te przepisy ustawy, które dotyczą dopełnienia pewnych czynności związanych z wykryciem przestępstwa skarbowego, o ile organa Policji na przestępstwo takie natrafiają w związku z pełnieniem wogóle obowiązków służbowych. W szczególności dotyczy to sporządzenia z obwinionym protokółu karnego, skierowania protokółu tego do właściwej władzy oraz dalszego postępowania z obwinionym i odebranemi mu przedmiotami. Przepisy co do powyższego zawarte są w art. 148 i 149 ustawy powyższej oraz §§ 17 i 18 wydanego do niej rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 15. 11. 1926 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. Ust. R. P. nr. 120 poz. 693). Przepisy co do gorzelnictwa tajnego i pokątnej sprzedaży wódki objęte są artykułami 75, 76 oraz 90 i 91 ustawy z dnia 2. VIII. 1926 r. (Dz. U. R. P. nr. 105 poz. 609). Sporządzone z obwinionymi protokóły karne należy kierować do władzy skarbowej I. instancji t. j. do Urzędu Akcyz i Monopolów Państwowych w Wejherowie, zaś rzeczą urzędu tego będzie przesłać sprawę do Sądu (patrz art. 135 i 136 wspomnianej ustawy). Podkreślam, że funkcjonarjusz Policji Państw., który sporządzonego protokołu karnego nie prześle według przepisu do Urzędu Akcyz i Monopolów Państwowych, narazi się na utratę nagrody, jaka może być mu przyznana na podstawie przepisów § 14 i 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6. 11. 1926 r. o przyznaniu nagród za przyczynianie się do wykrycia przestępstw podlegających ustawie karno-skarbowej (Dz. U. R. P. nr. 121 poz. 700).

Również należy się zapoznać z zarządzeniami co do zajęcia przedmiotów i zatrzymania przestępcy.

Zajęcie przedmiotów reguluje art. 155. Zajęte przedmioty należy wziąść w przechowanie urzędowe lub je w takowe oddać (u wójta) a w razie, gdy ich nie można lub tylko z trudnością można transportować, zabezpieczyć je wystarczająco na miejscu przestępstwa (przez zamknięcie, opieczętowanie, nałożenie plomby itp.). Zajęciu podlegają nie tylko same przedmioty przestępstwa jak n. p. tytoń, spirytus, towary przemycone itp., ale i ich opakowanie, i wszystko, czego bez uszczerbku od przedmiotów tych odłączyć nie można. W wypadkach fabrykacji przedmiotów podlegających opłacie lub zarezerwowanych dla monopolu państwowego (n. p. papierosy, zapałki itp.), należy zająć również i odpowiednio zabezpieczyć maszyny, narzędzia i materjały, służące do popełnienia przestępstwa (patrz art. 17 i 18 ustawy). Na zajęte przedmioty przestępstwa wydaje się posiadaczowi tych przedmiotów, mogącemu dowodnie wykazać tożsamość swej osoby jak przez ważny wykaz osobisty lub paszport, poświadczenie wzięcia w przechowanie towaru wzgl. przedmiotu z dokładnem wymienieniem ilości i wagi ewentualnie z dokładnem spisem przedmiotu w postaci protokółu. Jeżeli posiadacz zakwestjonowanych przedmiotów jest nieobecny lub nieznany wzgl. nie może się wystarczająco wylegitymować, należy poświadczenie to złożyć w najbliższym wójtostwie. Odbiór poświadczenia kwituje posiadacz lub wójt na protokóle zajęcia.

Zatrzymanie przestępcy określa art. 165 ust. Współdziałać powinna w tym razie t. j. przy ujęciu i zatrzymaniu przestępcy przedewszystkiem Policja Państwowa przy ścisłem stosowaniu się do zasad art. 165, przyczem należy przestępcę tymczasowo internować w lokalu policyjnym, na te cele przeznaczonym. Władze gminne są pozatem przedewszystkiem zobowiązane do sprawnej asystencji na żądanie urzędników skarbowych, powołanych do przeprowadzenia śledztwa karnego i powinny urzędnikom tym dostarczyć wszelkich ułatwień i środków, potrzebnych do należytego urzędowania. Przypominając powyższe, zwracam uwagę na jaknajściślejsze, dokładne i bezwzględne stosowanie przepisów ustawy karno-skarbowej jak i na obowiązek śledzenia wszystkich w niej określonych przestępstw skarbowych. Druki protokółów karnych organa Policji Państwowej otrzymać mogą w Urzędzie Kontroli Skarbowej.

Puck, dnia 17. 3. 1927 r.

Starosta w/z. Bała.

61.

Obwieszczenie w sprawie praw wodnych.

W wykonaniu postanowień, zawartych w art. 253 ustawy wodnej z dnia 19. 9. 1922 r. (Dz. Ust. R. P. nr. 102 poz. 936), podaję do wiadomości, że wszelkie prawa użytkowania wód płynących w jeden ze sposobów, wymienionych w art. 45 cyt. ustawy, wygasają z dniem 27 listopada 1927 r., jeżeli w tym terminie nie zostanie wniesione podanie do Starostwa o wpisanie do księgi wodnej.

Nadmieniam, iż pozwolenia władzy wodnej (Starostwa) potrzeba:

1) do używania i zużywania oraz odprowadzenia wody nadziemnie lub podziemnie, bezpośrednio lub pośrednio,
2) do prowadzenia wody i innych cieczy nadziemnie lub podziemnie, bezpośrednio lub pośrednio,
3) do istotnej zmiany łożyska lub brzegów wody płynącej,
4) do obniżania lub podnoszenia zwierciadła wody zwłaszcza trwałego zbierania wody przez wstrzymywanie odpływu,
5) do budowy i istotnej zmiany urządzeń w szczególności mostów i kładek, tudzież

zakładanie nad wodą i we wodzie przewodów rurowych i kabli,

6) do budowy portów, przystani i dojazdów kanałów żaglowych, o ile te ostatnie nie stanowią samoistnynh dróg wodnych, albo też budowane są przez prywatne przedsiębiorstwo przy udziale lub bez udziału Państwa w kosztach,
7) do urządzenia zakładów kąpielowych, przeznaczonych do publicznego użytku,
8) do urządzenia stałych przewozów.

Pozwolenie może być udzielone tylko z zastrzeżeniem dopełnienia wskazanych przez władze warunków przedsiębiorstwu opartemu na projekcie technicznym.

Podania o pozwolenie w sprawach wodnych muszą o ile jeden lub drugi z wymogów nie okazuje się zbytecznym, według natury przedsiębiorstwa, albo według uznania władzy, do której podanie wniesione, winne zawierać oprócz projektu, sporządzonego przez uprawnionego znawcę, co następuje:

a) cel i zozmiar zakładu albo przedsiębiorstwa z oznaczeniem wody, na której zakład albo przedsiębiorstwo ma powstać, z dokładnem określeniem miejscowości,
b) przy zakładach do używania wody oznaczenie żądanej ilości wody na sekundę przy najwyższym i niskim stanie wody, tudzież wysokości i piętrzenia wody,
c) sposób wykonania na podstawie ułożonego planu,
d) wykazanie spodziewanych korzyści albo szkód i strat, których się w razie zaniechania należy spodziewać,
e) wymienienie wszystkich uprawnionych do wody i innych interesowanych osób, na których prawa przedsiębiorstwo zamierzone oddziaływa z dołączeniem ewentualnych ich oświadczeń,
f) wyszczególnienie gruntów i zakładów wodnych, które mają być odstąpione albo obciążone służebnościami z wymienieniem właścicieli i uprawnionych do wody, nadto przy gruntach z dołączeniem wyciągów księgi gruntowej, tabel likwidacyjnych itp.,
g) przy zakładach do użytkowania popędowej siły wody oznaczenie dającej się uzyskać na dotyczącej przestrzeni wody największej siły wodnej, oraz siły wodnej, żądanej przy niskim stanie wody.

Plany winne być przedłożone w 3 egzemplarzach. Podania, zaopatrzone w opłatę stemplową w wysokości 10,— zł od wniosku i 50 gr od każdego załącznika, należy wnosić do władzy wodnej I. instancji tj. Starostwa w Pucku.

Pp. burmistrzowie w Pucku i Gdyni oraz pp. wójtowie zawiadomią o powyższem osoby zainteresowane pisemnie oraz prześlą mi w terminie nieprzekraczalnym do dnia 30 bm. wykaz osób tych, których prawa wygasłyby bez wniesienia podania takiego.

Puck, dnia 17. 3. 1927 r.

Starosta: w. z. Bała

62.

Obwieszczenie dotyczące szczepienia ochronnego przeciw ospie w roku 1927.

W tych dniach prześle się pp. urzędnikom stanu cywilnego odpowiednią ilość formularzy do list pierwszego i powtórnego szczepienia dla położonych w ich obwodzie miejscowości. Upraszam pp. urzędników stanu cywilnego zapisać do list pierwszych szczepienia wszystkie dzieci, urodzone w roku 1926 na podstawie rejestru urodzeń tegoż roku, które wpisać należy kolejno do listy szczepienia danej miejscowości. W listę powtórnego szczepienia wpisac należy dzieci urodzone w roku 1920.

Listy pierwszego i powtórnego szczepienia winni pp. urzędnicy stanu cywilnego zaopatrzyć na stronie ostatniej dopisek następujący: „Dokładność poświadcza się, miejscowość, data, podpis i pieczęć urzędu stanu cywilnego“ i przesłać je p. p. sołtysom wzgl. przełożonym obszarów dworskich celem uzupełnienia i to najpóźniej do 6 kwietnia br. P. p. sołtysi i przełożeni obszarów dworskich uzupełniają przesłane im przez pp. urzędników stanu cywilnego listy szczepienia, dopisując do listy pierwszego szczepienia pod bieżącym numerem wszystkie wcześniej urodzone, a jeszcze nie szczepione dzieci, i te, które sprowadziły się z innych miejscowości i nie mogą udowodnić, że ostatnie szczepienie odbyło się z skutkiem pomyślnym, oraz wszystkie dzieci szczepione w zeszłym roku z wynikiem ujemnym.

Dzieci urodzonych w roku 1927 nie wciąga się do list szczepienia. Obok nazwisk osób podlegających szczepieniu, które w międzyczasie zmarły albo wyprowadziły się, należy w rubryce „Uwagi“ zaznaczyć „zmarły“ względnie „wyprowadził się do N. N .... “ z podaniem powiatu. Przy dzieciach, które się sprowadziły, należy również w rubryce uwagi podać skąd przybyły.

Do list wtórnego szczepienia dopiszą p. p. sołtysi i przełożeni obszarów dworskich pod bieżącym numerem te dzieci:

a) które nie są wogóle szczepione lub po raz trzeci szczepione bez skutku;
b) dzieci, które sprowadziły się z innych miejscowości i nie mogą udowodnić, że ostatnie szczepienie odbyło się z skutkiem pomyślnym;
c) wszystkie dzieci szczepione w roku zeszłym z wynikiem ujemnym.

Listy te winni p. p. burmistrzowie, sołtysi i przełożeni obszarów dw. zaopatrzyć na stronie ostatniej dopisek następujący: „Zgodność potwierdza się“ miejscowość, data, podpis i pieczęć sołtysa wzgl. przełożonego obsz. dw.

Poświadczeń tych nie należy umieszczać wewnątrz listy za spisem, lecz na stronie ostatniej.

Pp. burmistrzowie, sołtysi i przełożeni ob. dw. zwrócą listy te do Starostwa najpóźniej do dnia 15 kwietnia br. pod osobistą odpowiedzialnością. Przed wysłaniem listy pierwszego i powtórnego szczepienia ospy do Starostwa p. p. burmistrzowie, sołtysi i przełożeni obsz. dw. sporządzą dla siebie spis wszystkich tych dzieci, które w tym roku mają się stawić do szczepienia, spis ten należy starannie przechować i wpi

sywać po odesłaniu list wszystkie przybywające lub odchodzące dzieci podlegające szczepieniu i donosić o dopisaniu wzgl. odpisaniu Starostwu tut.

Pp. burmistrzowie w Pucku i w Gdyni, pp. sołtysi i przełożeni obsz. dw. podadzą powyższe w sposób przyjęty do publicznej wiadomości z wezwaniem zgłoszenia wszystkich dzieci, które dotychczas nie były z jakichkolwiek przyczyn szczepione i do doprowadzenia wszystkich podlegających szczepieniu w później ogłosić się mających terminach do szczepienia. Podkreślam, że rodzicom i opiekunom, którzy obowiązków powyższych nie spełnią, grozi kara grzywny do 200 zł, a pozatem przymusowe szczepienie dzieci.

Puck, dnia 17. 3. 1927 r.

Starosta
w z. Bała.

63.

Obwieszczenie

w sprawie zaprowadzenia służby telefonicznej i telegraficznej w urzędach pocztowych.

Niniejszem podaję do publicznej wiadomości, że w agencjach pocztowych, Sosnowa, pow. Węgrów, Dwikozy, pow. Sandomierz, Żukojnie Strackie, pow. Święciany, Dąbrówka koło Radzymina, pow. Radzymin, Plussy koło Brasławia, pow. Brasław, Jawora nad Stryjem, pow. Stryj, Kiełczewice Górne, pow. Lublin, Radziwiłłów koło Skierniewic, pow. Łowicz, Puszcza Marjańska, pow. Skierniewice, Rutka Tartak, pow. Suwałki, Sienkiewicze, pow. Łuniniec, Zawidz Kościelny, pow. Sierpc i Zawady koło Łomży, pow. Łomża zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną, w urzędach pocztowych Frysztak, pow. Strzyżów i Kazimierz koło Strzemieszyc, pow. Będzin służbę telegraficzną a w urzędzie pocztowym Radgiszcz, pow. Dąbrowa służbę telefoniczną.

Puck, dnia 16. 3. 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

64.

Obwieszczenie

w sprawie nabycia nasion sosnowych i siewki sosnowej i świerkowej.

Podaję do wiadomości właścicieli lasów, szczególnie mniejszej posiadłości leśnej, że nasiona sosnowe i siewki sosnowe i świerkowe można kupić w Leśnym Wydziale Pomorskiej Izby Rolniczej w Toruniu, ulica Sienkiewicza Nr. 40 po cenach:

1000 szt. sosen jednoletnich — 4 zł.
1000 szt. świerków — 4 zł.
1000 szt. świerkow dwuletnich — 10 zł.
nasiona sosnowe po 23 zł za kg.

Prócz tego sosnowe nasiona można kupić po 25 zł za kg. w państwowym Nadleśnictwie Klosnowo, pow. chojnickiego, poczta i stacja kolejowa Powałki.

Puck, dnia 16. 3. 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

65.

Ogłosz. w sprawie popierania działalności Tow. Pomocy Reemigrantom w Toruniu.

Od chwili powstania Państwa Polskiego liczne rzesze reemigrantów i ich rodzin opuszczają dotychczasowe warsztaty pracy zagranicą wracając do Kraju.

Jedni z nich, to optanci, którzy nie wahali się pozbyć swego mienia i dotychczasowych środków zarobkowania, zabezpieczających im byt na obczyźnie, drudzy to emigranci, którzy pod przymusem musieli opuścić zagranicę, gdzie w czasach niewoli wyemigrowali za chlebem.

Wśród jednych i drugich znajduje się cały szereg zasłużonych działaczy, którzy życie swe i mienie poświęcili pracy społeczno-narodowej na obczyźnie, uświadamiając tam rzesze robotnicze polskie i ratując je od wynarodowienia.

Wróciwszy do Ojczyzny szukają pracy, którą nie wszyscy mogą otrzymać, z powodu trudnych warunków gospodarczych wzgl. w następstwie podeszłego wieku i starganych w walce życiowej sił fizycznych.

Rząd licząc się z ciężkimi warunkami reemigrantów uczynił wszystko, by w pierwszym okresie ich pobytu w kraju przyjść im z pomocą. Z funduszów państwowych opłaca powrót reemigrantów do kraju, udzielono pomieszczenia i środków niezbędnych na zagospodarowania się, w miarę możności postarano się o pracę, a wszystkim nie posiadającym niezbędnych środków do życia udzielono stałej pomocy materjalnej do czasu, póki nie staną na własnych siłach.

Akcja pomocy rządowej nie może jednak mieć charakteru stałego, a z natury rzeczy musi się ograniczyć do pewnego okresu przejściowego nie może ona także przyjść z pomocą indwydualną we wszystkich poszczególnych wypadkach, nawet tam, gdzie jej niezbędnie potrzeba, w szczególności gdy dotyczy to t. zw. reemigracji dzikiej, nie objętej planem rządowym.

Obok reemigracji z Niemiec należy w przyszłości liczyć się także z reemigracją z innych Państw, nawet z Polska sprzymierzonych, gdzie całe rzesze polskiego robotnka znajdują dziś pracę i zarobek, a w razie zmiany tamtejszych warunków gospodarczych będą zmuszone wracać do kraju żądając od Państwa i społeczeństwa pracy względnie pomocy.

Zrozumiało to dobrze nasze społeczeństwo, skupiając swe wysiłki w poszczególnych organizacjach społecznych, współdziałających z czynnikami rządowymi, w niesieniu pomocy reemigrantom.

Na terenie Pomorza akcję tą prowadzi od 1922 r. Towarzystwo Pomocy Reemigrantom w Toruniu (dawniej Pomorskie Towarzystwo Opieki nad Reemigrantami z Niemiec), strając się dla reemigrantów o pracę, gospodarstwa rolne i przemysłowe, udzielajac w najkonieczniejszych wypadkach wsparć i zapomóg oraz dając rady i wskazówki w każdym poszczególnym wypadku.

Wydajność akcji zależną jest ściśle od posiadanych przez Towarzystwo funduszów, to też w pewnych okresach bywa więcej lub mniej intenzywną.

Towarzystwo Pomocy Reemigrantom uważając swe cele i zakres działania swej pracy jako wybitnie państwowo-twórcze postanowiło własnemi siłami uzyskać fundusze potrzebne na wypełnienie zadań Towarzystwa, przystępując w tym celu do zorganizowania własnego przedsiębiorstwa handlowo-przemysłowego pf. „Gryf“ w Toruniu (ul. Franciszkańska I. 11. tel. nr. 950).

Proszę podległym mi organom udzielać ze swej strony Towarzystwu Pomocy Reemigrantom w Toruniu nad którem przyjął osobiście protektorat Pan Wojewoda Pomorski, wszelkiej pomocy i poparcia.

Firma „Gryf“ w Toruniu zarejestrowana sądownie otworzyła w Toruniu własne przedsiębiorstwo hondlowo-przemysłowe.

Zakres działania firmy „Gryf“ obejmuje następujące działy: 1) surowców (zbiórka wzgl. skup złomu, odpadków metali, makulatury i szkła).

2) węglowy (dostawca węgla oraz koksu i innych przetworów węglowych dla urzędów oraz instytucji i przedsiębiorstw pod ich zarządem stojących).

3) przyborów kancelaryjnych (dostawa wszelkich przyborów kancelaryjnych dla odbiorców wyszczególnionych pod 2).

Firma „Gryf“ nawiązała stosunki handlowe z najpoważniejszymi wytwórcami kraju, otrzymując bardzo korzystne warunki zakupu i będzie w możności uczynić zadość wszystkim rzeczowym wymaganiom odbiorców.

Działalność firmy „Gryf“ nie ma nic wspólnego z dyletantyzmem obliczonym na odruchy dobroczynności społeczeństwa, a opiera się na ścisłej kalkulacji rachunkowej oraz zasadach solidnego handlu.

Firma „Gryf“ zdaje sobie dokładnie sprawę, że do czasu wyrobienia koła zadowolonych odbiorców — początki będą trudne, dlatego też zwracam się z usilną prośbą o poparcie usiłowań Firmy „Gryf“.

Proszę — podległe mi władze wywrzeć wpływ by instytucje i przedsiębiorstwa w powiecie, by pokrywały w przedsiębiorstwie tem zapotrzebowanie węgla i koksu, by przedsiębiorstwa uwzględniały firmę „Gryf“ przy wszystkich zamówieniach na przybory kancelaryjne.

Puck, dnia 15. 3. 1927 r.

Sarosta: w. z. Bała.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.